

BİR KONFERANSIN ARDINDAN

Ocak ayının ortalarında Türkiye’de önemli bir konferans toplandı. Konferansın yapılma nedeni, ülkenin en önemli sorunu olmaya devam eden Kürt sorununu tartışmaktı. Demokratik Barış İnisyatifi’nin düzenlediği “Türkiye Barışını Arıyor” Konferansı, Kürt Sorununu pek çok yönü ile tartıştı ve çözüm önerilerinde bulundu. Konferansa Türkiye’nin Yaşar Kemal, Vedat Türkali gibi tanınmış yazarlarının yanısıra, akademisyenler ve politikacılar katıldı. Ülkede estirilen şöven, gerici rüzgarlar ve güçlenen Türk milliyetçiliğinin ardından toplanan konferans, katılımının genişliği ve topladığı ilgi ile, son dönemlerde Kürt Sorunu’nun tartışıldığı en önemli platform oldu.

Evrensel Gazetesi’nin aktardığına göre konferansın sonuç bildirgesinde yer alan taleplerin bazıları şunlardır:

□ Kürt sorunu “şiddet ve terörizm sorunu” olarak adlandırılmaktan vazgeçilmelidir. Çünkü sorunun tarafları, sadece silah taşıyan güçler değildir.

Sorun; kentiyle kıryla, sivil toplumu, siyasi örgütleri, resmi kurumları ve diğer sosyal kesimleriyle tüm Türkiye’nin sorunudur. Sorun, esas olarak sosyal barışın ve adaletin tesisi sorunudur. Bu nedenle her kesimin ortak bir vicdan muhasebesiyle, ortak aklın oluşturulmasıyla çözülebilecektir.

□ Silahlı çatışmaların karşılıklı olarak acilen durdurulması, sivil çözümlerin üretilebilmesi için zaman kazanılmasına ve zemin hazırlanmasına olanak verecektir. Ateşkesin kalıcılaşması, şiddetsizlik ortamının sürekli hale getirilmesi, barış çalışmalarının başarı kazanmasını mümkün kılacaktır. Bizatihi bu kapsamda bir toplantının yapılması bile ateşkesin yarattığı olumlu iklim sayesinde.

□ Barış dilde başlatılmalı; ötekileştirici, yabancılaştırıcı ve düşmanlaştırıcı tüm söylemler terk edilmeli, siyasetin dili; şiddete yol açan ayrımcılıktan ve milliyetçilikten arındırılmalıdır. Siyasette soy mensubiyetine dayandırılan milliyetçi söylem ve özcü yaklaşımlar, karşıtını da doğurmakta, yurttaşlar arasındaki güven ve birlik ortamının oluşmasına zarar vermektedir.

□ Kürtlerin siyasal alanın aktif özneleri olabilmesinin önündeki tüm engeller kaldırılmalıdır. Bunun için: Bugünkü yüksek seçim barajı, adil temsili önünde bir engel olmaktan çıkarılmalıdır.

Konferans bu taleplerin dışında başka önemli talepleri de formüle etti ve bunları kamuoyuna açıkladı. Özellikle yeni ve demokratik bir anayasanın yapılması, Kürtçe’nin resmi yazışmalarda kullanılması, seçim barajının düşürülmesi vb. gibi talepler öne çıktı.

Kolayca fark edileceği gibi konferansın ileri sürdüğü talepler demokratik içerikli ve son derece makul talepler. Bu taleplerin kabul edilmesi için Türkiye’de ilerici ve demokratik çevrelerin, işçi ve emekçilerin aydınlanmış kesimlerinin güçlü bir çalışma içine girmesi, bu talepleri halk arasında yaygınlaştırması gerekiyor. Bu çalışmanın güçlü ve yaygın olması, bugünkü gerici statükoda direnen devletin geriletilmesi için son derece önemli.

Konferansın gerek bileşiminden, gerekse Türkiye’deki yasal kısıtlılıklardan ileri gelen nedenlerden dolayı Kürt Sorunu’nda daha ileri taleplerin ileri sürülebilmesini doğal karşılamak gerekiyor. Kuşkusuz bu taleplerin başında Kürtlerin ayrı bir ulus olarak, ulus olmaktan kaynaklanan tüm haklarının koşulsuz verilmesinin talep edilmesi geliyor. Bu hakkın özü ise ulusun kendi kaderini tayin hakkıdır. Yani Kürtlerin ayrılma hakkının kayıtsız şartsız tanınmasıdır. Kürtler bu hakkı ayrı devlet kurma yönünde mi kullanacak, yoksa Türklerle bir arada ama eşit haklarla yaşama yönünde mi kullanmayı tercih edecek? Buna karar verme hakkı bütünüyle ve koşulsuz olarak Kürtlere tanınmalıdır. Kürt Sorununun çözümünde temel halka kuşkusuz işte budur. Tarihin tekerleği sürekli olarak ileriye doğru dönmektedir. Geri dönüşler ve duraklamalar geçicidir. Kürt Sorunu da önünde sonunda çözüme kavuşacaktır. Aksini düşünmek ve savunmak için hiç bir neden bulunmamaktadır.

Şubat / 2007